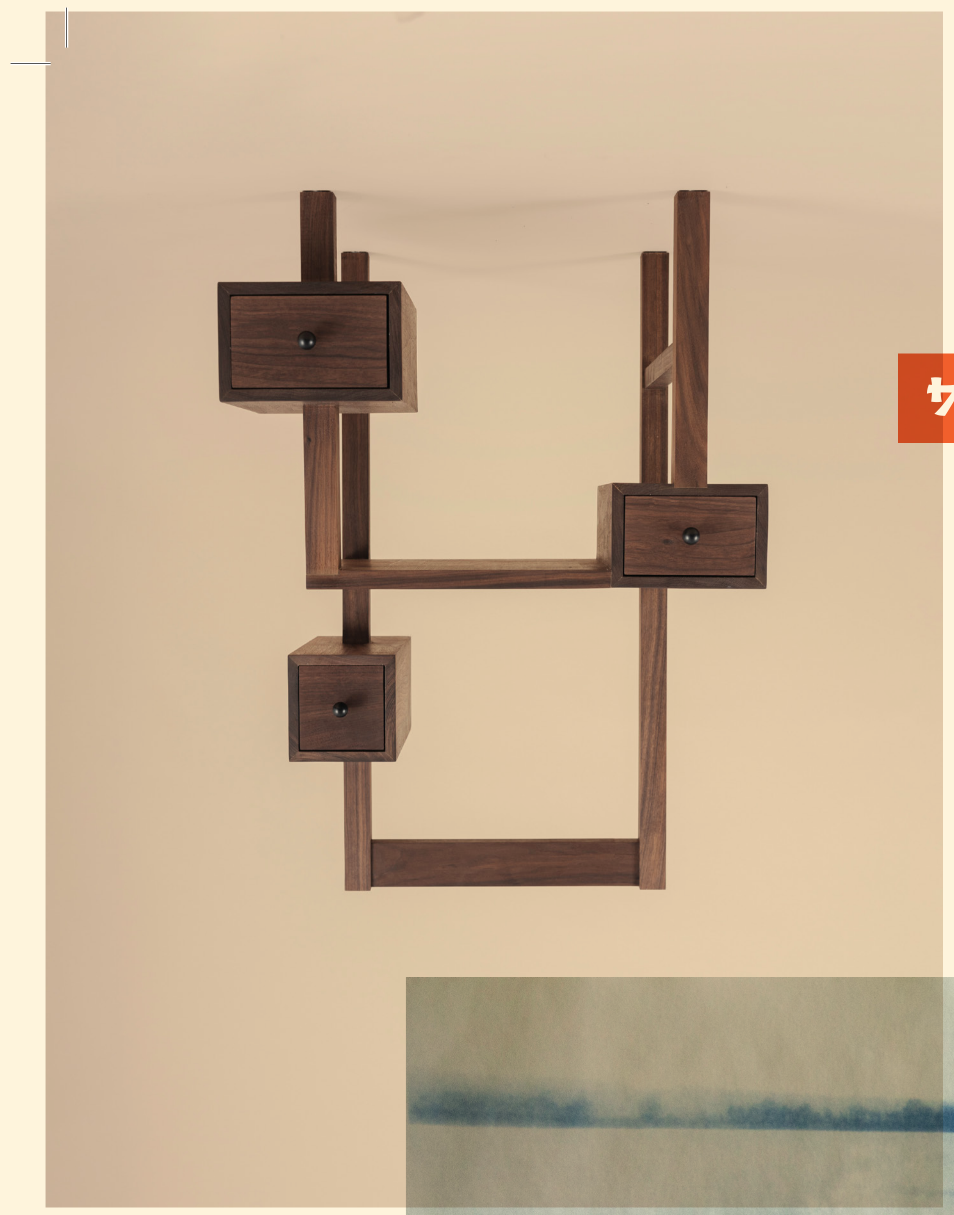

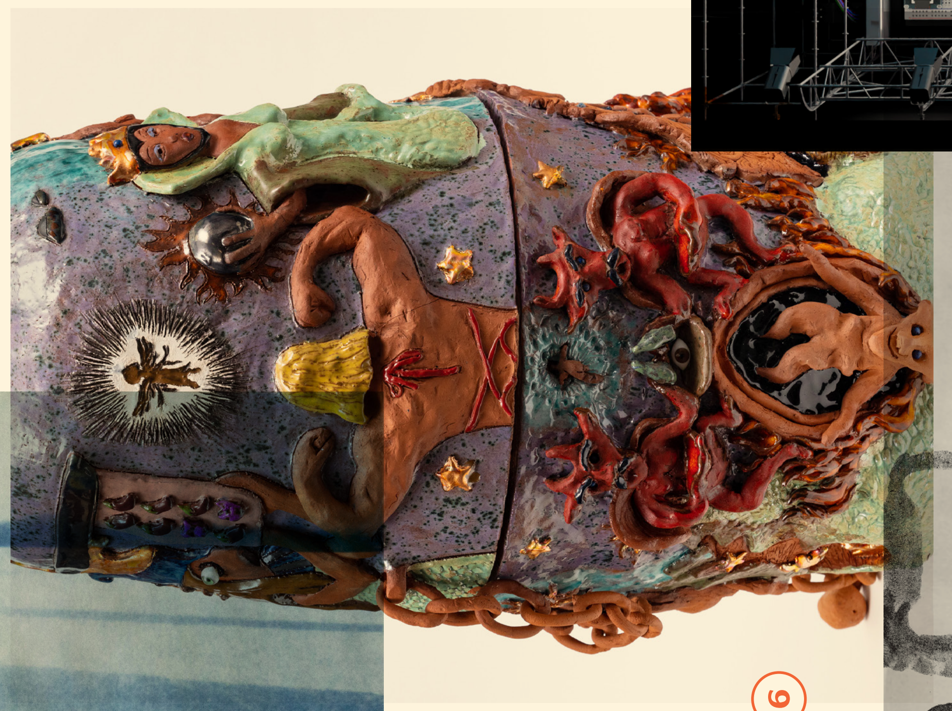

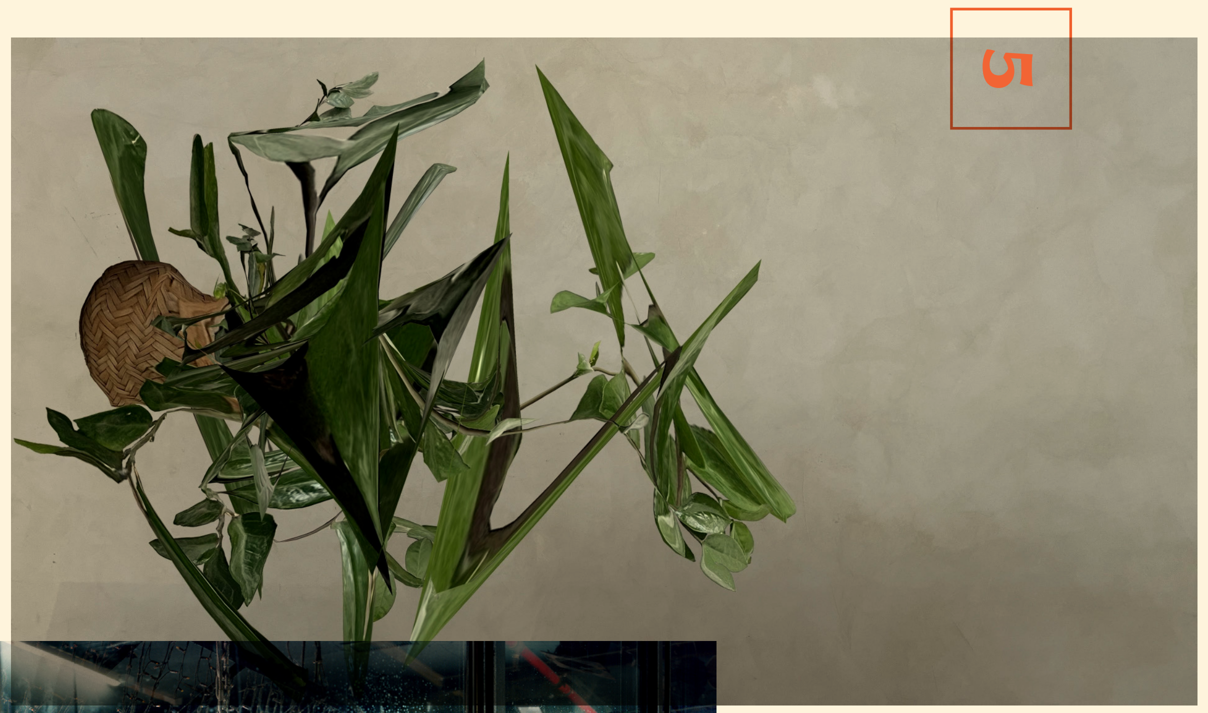

רק המופלא הוא יפה

فقط الرائع هو الجميل

Only The Marvelous Is Beautiful

31.10.24

20.12.24

עדן זורניצר
Eden Zornitser
عيدان زورنيتسر

נרקיס ויזל
Narkis Vizel
نركيس ڤيزيل

רועי בן יהודה
Roee Ben Yehuda
روعي بن يهودا

מעיין כהן
Maayan Cohen
معيان كوهن

איילה ברגר ויובל כץ
Ayala Berger and Yuval Katz
أيلاه برغر ويوڤال كاتس

ליטל מונדרר
Lital Mondrer
ليطال موندرير

שי פיגל
Shay Fighel
شاي فيغال

שיר כהן
Shir Cohen
شير كوهن

חן פלמנבאום
Chen Flamenbaum
حن فلامينباوم

אוצרת: קרן זלץ
Curator: Keren Zaltz
القيّمة: كيرن زلتش

אוצרת משנה: טלי רומם
Assistant Curator: Tali Romem
القيّمة المساعدة: طالي روميم

EDMOND DE ROTHSCHILD FOUNDATION

מרכז אדמונד דה רוטשילד
Edmond de Rothschild Center
مركز ادموند دي روتشيلد

This exhibition was born out of the artists' joint reading of the First Manifesto of Surrealism, celebrating its centennial in 2024. This constitutive text, by French author and poet André Breton, marked the onset of a cultural and artistic revolution, which eventually expanded far beyond Europe, leaving significant traces in areas such as cinema, fashion and advertising. The surrealists opened their eyes to what lay beyond reality, their creative work inspired by the oneiric and unconscious. Breton wrote: "the marvelous is always beautiful, anything marvelous is beautiful, in fact only the marvelous is beautiful".[1] In this sentence, he encapsulates the main concept of the surrealist movement — the repudiation of the rule of logic and privileging of the spiritual and imaginary in the artwork. This concept has stood the test of time: although it is customary to date the decline of surrealist art to the 1960s, clearly, key elements in its conception are part of the very genome of contemporary art.

The manifesto was written not long after the First World War, at a time when its horrific outcomes were common knowledge. The present exhibition was also conceived at a time of extreme uncertainty and profound crisis, and the works on display seek a way to reveal an inner world where the impossible can exist, and diving underground can arrive at the very core of free thought. These artworks were created using a variety of media and techniques, inspired by the fathoms of the mind and spirit. Their point of departure is the loss of control and disinhibition enabled by the act of art. The participating artists take the familiar and banal and perform material and digital interventions that disrupt its original purpose and redraw its boundaries. Such a world can serve as an escape from reality, but at the same time also as the beginning of a different way of thinking — subversive and radical — which merges surrealist ideas with contemporary local discontents.

1.
André Breton, Excerpt from the "First Manifesto of Surrealism", in *Art in Theory 1900-1990: An Anthology of Changing Ideas*, eds. Charles Harrison and Paul Wood (Oxford: Blackwood, 1992), 87-88. https://www2.hawaii.edu/~freeman/courses/phil330/MANIFESTO%20OF%20SURREALISM.pdf

وُلد هذا المعرض من خلال قراءة مشتركة للفنّانين والفنّانات للبيان السريالي الأول، الذي يحتفل في عام 2024 بمئة عام على كتابته. هذا النص التأسيسي، الذي كتبه الكاتب والشاعر الفرنسي أندريه بريتون، أشار إلى بداية ثورة ثقافية وفنّيّة توسعت إلى ما هو أبعد من حدود أوروبا، وأثرت في مجالات مثل السينما، والأزياء، والإعلانات. استلهم السرياليون من عالم الأحلام واللاوعي، ورأوا فيما هو وراء الواقع. كتب بريتون في البيان: "الرائع دائمًا جميل، كل ما هو رائع جميل، فقط الرائع هو الجميل".[1] في هذا الجملة يُبلور الفكرة الرئيسية للحركة السريالية - رفض هيمنة المنطق ووضع الروح والخيال في قلب الإبداع. على الرغم من أن السريالية تعتبر قد بلغت نهايتها في الستينيات من القرن الماضي، إلا أن عناصر أساسية في تصورها لا تزال جزءًا من الشيفرة الجينية للفن المعاصر.
كتب البيان بعد الحرب العالمية الأولى، عندما كانت أهوال الحرب ونتائجها معروفة بالفعل. المعرض الحالي أُنشئ أيضًا في أيام من عدم اليقين وشرخ عميق، وتسعى الأعمال الفنّيّة المعروضة فيه لاكتشاف عالم داخلي يمكن فيه للمستحيل أن يتحقق، وللغوص تحت سطح الواقع أن يصل إلى جوهر التفكير الحر.
الأعمال المعروضة تم إنشاؤها باستخدام مجموعة متنوعة من الوسائط والتقنيات، مستلهمة من أعماق النفس والوعي. نقطة انطلاقها هي فقدان السيطرة والتحرر الذي يتيحه العمل الفني. يأخذ الفنّانون والفنّانات الأشياء المألوفة والروتينية ويقومون بإجراء تدخلات مادية ورقمية تعيد تعريف هدفها الأصلي وترسم حدودًا جديدة لها. يمكن لهذا العالم أن يكون ملاذًا من الواقع، لكنه في الوقت نفسه يشكل بداية لطريقة تفكير أخرى، متمردة وراديكالية، تخلق توليفة بين الأفكار السريالية والقضايا المعاصرة المحلية.

.1
بريتون، أندريه، البيان السريالي، بني براك: هكيبوتس همئوحتد، 1988، ص 27 (بالعبرية).

תערוכה זו נולדה דרך קריאה משותפת של האמנים והאמניות במניפסט הסוריאליסטי הראשון, שבשנת 2024 מציין מאה שנים לכתיבתו. טקסט מכונן זה, שנכתב על ידי הסופר והמשורר הצרפתי אנדרה ברטון, סימן את תחילתה של מהפכה תרבותית ואמנותית שהלכה והתרחבה הרבה מעבר לגבולותיה של אירופה, והשפעותיה ניכרות גם בתחומים דוגמת קולנוע, אופנה ופרסום. הסוריאליסטים התבוננו במה שנמצא מעבר למציאות ויצרו בהשראת החלום והתת־מודע. ברטון כתב במניפסט: ״המופלא תמיד יפה, כל שהוא מופלא הוא יפה, רק המופלא הוא יפה״.[1] במשפט זה הוא מזקק את הרעיון המרכזי של התנועה הסוריאליסטית – הוקעת שלטון ההיגיון והצבת הרוח והדמיון במרכז היצירה. על אף שנהוג לסמן את שקיעתה של האמנות הסוריאליסטית בשנות השישים של המאה הקודמת, ניתן לראות שמרכיבים מרכזיים בתפיסתה הם חלק מן הקוד הגנטי של האמנות העכשווית.
המניפסט נכתב לאחר מלחמת העולם הראשונה, כאשר זוועות המלחמה ותוצאותיה כבר ידועות. גם התערוכה הנוכחית נוצרה בימים של חוסר ודאות ושבר עמוק, והעבודות בה מבקשות דרך לגלות עולם פנימי שבו הבלתי אפשרי יכול להתקיים והצלילה מתחת לפני השטח יכולה לגעת במהות המחשבה החופשית. העבודות המוצגות נוצרו בשלל מדיומים וטכניקות, והן שואבות את השראתן ממעמקי הנפש והתודעה. נקודת המוצא שלהן היא אובדן השליטה ושחרור הרסן שמתאפשרים במעשה היצירה. האמנים והאמניות לוקחים את הדבר המוכר והשגרתי ומבצעים בו התערבויות חומריות ודיגיטליות שמשבשות את ייעודו המקורי ומשרטטות את גבולותיו מחדש. עולם זה יכול לשמש מפלט מהמציאות, אך בה בעת הוא גם התחלה של דרך חשיבה אחרת, חתרנית ורדיקלית, שיוצרת סינתזה בין רעיונות סוריאליסטיים לסוגיות מקומיות עכשוויות.

.1
ברטון, אנדרה. המניפסטים הסוריאליסטיים. בני ברק: הקיבוץ המאוחד, 1988. עמ' 27

.1
יובל כץ ואיילה ברגר, **קדימה אינטרנט**, 2024, סריקות פוטוגרמטריה, CGI, וידאו, סאונד בשיתוף עם הדס חי ושירי פירסט
يوڤال كاتس وأيلاه برغر، **إلى الأمام، إنترنت**، 2024، مسح مساحة تصويرية، GGI، فيديو، صوت بالتعاون مع هداس حي وشير فيرست
Yuval Katz & Ayala Berger, **Let's Go Internet**, 2024, photogrammetric scans, CGI, video, sound
Together with Hadas Hai & Shiri Furst

.2
עדן זורניצר, **ללא כותרת (האומן 17) #1**, 2024-2023, הדפסת פיגמנט על נייר ארכיוני, 128×160 ס"מ
عيدان زورنيتسر، **بدون عنوان (الفنّان 17) #1**، 2023-2024، طباعة خضاب على ورق ارشيفي، 128×160 سم
Eden Zornitser, **Untitled (Haoman 17) #1**, 2023-2024 pigment print on archival paper, 128×160 cm

.3
שיר כהן, **מפגש**, 2024, יציקת בטון, ברזל, 20×134×160 ס"מ
شير كوهن، **لقاء**، 2024، قالب باطون، حديد، 20×134×160 سم
Shir Cohen, **Encounter**, 2024, concrete casting, iron, 20×134×160 cm

.4
רועי בן יהודה, **כיסא מגירה**, 2024, עץ אגוז ועץ מייפל, 46×48×90 ס"מ
נגרות: ליהיא דונסקי, צילום: אורי ברקת
روعي بن يهودا، **كرسي جارور**، 2024، خشب الجوز وخشب القيقب، 46×48×90 سم
نجارة: ليهي دونسكي، تصوير: أوري بركات
Roee Ben Yehuda, **Drawer Chair**, 2024, walnut and maple wood, 46×48×90 cm
Carpentry: Lihi Donski, photography: Uri Bareket

.5
ליטל מונדרר, **יום קסום**, 2024, מיצב וידאו וסאונד, 35×81×120 ס"מ
ليطال موندرير، **يوم ساحر**، 2024، منشأ فيديو وصوت، 35×81×120 سم
Lital Mondrer, **Magical Day**, 2024, video and sound installation, 35×81×120 cm

.6
נרקיס ויזל, **ניסים**, 2024, מיצב הקרנה
نركيس ڤيزيل، **معجزات**، 2024، منشأ عرض
Narkis Vizel, **Miracles**, 2024, projection installation

.7
מעיין כהן, **קפא, הילחם, ברח**, 2024, הדפס ציאנוטייפ, 33×40 ס"מ
معيان كوهن، **تجمد، التحم، هرب**، 2024، طباعة سيانوتايب، 33×40 سم
Maayan Cohen, **Freeze, Fight, Flee**, 2024, cyanotype, print, 33×40 cm

.8
שי פיגל, **מניפסט זמני**, 2024, דברי דפוס, 21×29.7 ס"מ
شاي فيغال، **بيان مؤقت**، 2024، أغراض طباعة، 21×29.7 سم
Shay Fighel, **Temporary Manifesto**, 2024, prints, 21×29.7 cm

.9
חן פלמנבאום, **הדובדבן שבקצפת**, 2024, קרמיקה, 120×120×220 ס"מ
حن فلامينباوم، **الكرزة على الكعكة**، 2024، سراميك، 120×120×220 سم
Chen Flamenbaum, **The Cherry on the Cake**, 2024, ceramics, 120×120×220 cm

Only the Marvelous is Beautiful

Yuval Katz & Ayala Berger

Let's Go Internet is a fictitious band made up of four artists without any musical background, who use an AI engine to write music. After the huge success of its first album in Israel, the band releases a new album and arrives for an unforgettable performance to be screened in the exhibition. This work deconstructs the boundary between documentary and fiction, raising questions about the future of artwork in the AI era. What are the boundaries of a piece created by means of a sequence of instructions entered into a computer program? The artists are motivated by a desire to create innovative and subversive music, but the result sounds parodic and absurd, like a popular hit machine regurgitating many of the songs we have already heard. The band members are virtual figures in a three-dimensional world, and the screening of its performance in the gallery space makes for a surrealist event. The artists ask questions about the capitalist fetish of fame at all costs, only a fingertip away.

Eden Zornitser

The photographs in the exhibition are taken from a series shot at Haoman 17 nightclub, during its off hours. In the transition from night to day, the club becomes empty of human presence, and the objects inhabiting it are revealed in a way that digresses from their ordinary nocturnal purposes. The contrast between the vibrant nighttime and the empty, quite daytime highlights the fluidity of this space, its fleeting existence. It is a space that offers endless possibilities, where the boundaries between the real and imaginary become blurred, and absolute definitions fall apart. The shiny disco ball and the hanging loudspeaker mislead the eye in their relations of size and weight and act as universal markers of nightlife. The light and sound they normally emit are absent from the photo, and they remain crude, frozen objects, awaiting reactivation. The Haoman 17 series explores the natural characteristics of nightclub spaces and emphasizes the power of photography to reframe reality as a multidimensional image, and focus on the very existence of the threshold.

Shir Cohen

This work brings together two objects from different worlds, and hybridizes them in a way that defies logic. On the one hand, a fence designed to separate the private and public, and on the other, pillows borrowed from the intimacy of the bedroom. This extreme encounter is also articulated in the materiality of the objects: the fence's cold and harsh iron and its sharpened edges, as opposed to the requisite softness of the stuffing. The artwork deceives us, however, since the pillows are actually made of white and smooth concrete casting, which perseveres their shape but not their softness. The pillows seem skewered on the fence, but also keep it standing. The accidental encounter of the two objects produces material and formal tension, a clash of two realities, that catapults us to the realm of dreams.

Roee Ben Yehuda

Roee Ben Yehuda's drawer chair is part of an ongoing study of the relations between storage spaces, furniture, and human emotions. The chair appears in its simple, archetypical form, whereas the drawer represents a concealed, intimate space where wishes, secrets and hidden cravings converge. The combination of the drawer and chair creates a seemingly functional object, but the intuitive and unusual location of the drawers poses a challenge for the sitter, making for an experience that transcends the sedentary. The sitter is required to treat the drawers not only as storage spaces, but rather use them to explore the physical and mental spaces of their mind. The work illustrates the tension between the knowledge, experience and meticulous labor involved in the process of constructing the piece of furniture and the conceptual liberation and trespassing that enabled its design.

Lital Mondrer

Lital Mondrer reflects on the entrance furniture found in any Airbnb apartment offered for short-term rent — a standard cabinet, usually with a flowerpot and some travel books. Mondrer presents such a cabinet in the gallery, but with a virtual pot that shifts and transforms: its leaves stretch and become at times abstract and amorphous, before returning to their familiar pattern. The projection of the pot challenges the generic piece of furniture and breathes new life into it, albeit one of digital illusion. Next to the virtual pot we can hear the silent sound of a home appliance, which provides a domestic white noise. Mondrer uses the conventional aesthetic taste, repeatedly visible in photographs appearing on Airbnb websites. The pot also stands for the piece of domesticated nature that we place in urban apartments, but in its digital incarnation it suggests a new evolutionary stage — a sterile substitute in need of neither sun nor care.

Narkis Vizel

Narkis Vizel places a pink plastic mirror on a pile of books and projects images on it, alternating in an unchanging pace. Taken over the past year, these photographs capture accidental events, self-portraits, found objects, temporary studio installations and nature mortes. The mirror is placed on the artist's personal belongings and its effect is dual: a platform that receives the image and reflects it back to the observer, and a vessel accumulating memories and experiences. The projected photos turn into visual homages to the unconscious, a speechless letter to a distant relative.

Maayan Cohen

Maayan Cohen presents three cyanotype works, with images dealing with the intersection of beauty and death. Captured in a camera lens, this encounter produces a duality of tranquility and agitation, evoking mixed feelings toward the image. In the photographs, we see three deer whose horns have become impossible to disentangle, a chunk of ice and within it a fox frozen in motion, and a wing-swept bird caught in a spiderweb. The hypnotizing beauty of these images may make us forget the significance of the event documented, if only for a moment. The silent, slow death, the suffering that has reached its final moment, photography's power of suspension — all those overwhelm us with a sense of compassion for the helpless body. Cohen collected the photographs while browsing the web in the months after the outbreak of the October 7 war — their common denominator is the animals' death by force majeure. The artist's cyanotype technique lends a bluish tone to the image, neutralizing any other natural one. The resulting unique coloration enhances the image's inscrutable appeal, defamiliarizing it through the power of beauty to deceive and relieve the gaze.

Shay Fighel

Using a bunch of intuitive sketches and written and scanned texts, Shay Fighel constructs a temporary and disrupted manifesto, serving as an alternative to the original Surrealist Manifesto. Fighel selects sentences from the historic text that are still relevant to our current reality, but the disarticulation and reframing span a bridge between the primordiality of the text and the chaotic present. The images Fighel creates with the inspiration of the sketching and the use of automatic writing reproduce the surrealist frame of mind. The paper sheets are positioned in a way that does not enable a continuous and homogenous reading, but reveal only a tiny piece of the whole at any given moment. This work asks whether manifestos can exist in the current socio-political order. The new manifestos are the tweets, reader comments and posts, which do not offer a single point of entry and exit, but rather require the reader to collect and assemble and send them anew to the media space. Visitors are free to pick up one page of the temporary manifesto — a fragment of a thought.

Chen Flamenbaum

Chen Flamenbaum presents a fountain that is a wild collage of events, symbols and images taking the audience on a voyage across the worlds of contemporary pop music, folktales, and pagan and tribal art. Together, they make for a new and surreal world with a hidden inner logic. The fountain is built like a totem, level upon level, interspersed by a blend of religious and secular images, Christian aesthetic combined with mythical archetypes, childlike fantasies and grotesque monsters: a muscular woman in a red bikini next to guardian angels, the bird-headed Egyptian God of Wisdom chatting on a dating app, ominous rockets and figures borrowed from cereal packages — all intertwined in a cacophonous symphony of chaos and harmony. For many cultures and throughout history, fountains are traditional and popular ornamental objects. The most ancient, dating to before the Christian era, have been used to store drinking water, already adorned with sculptural elements. The fountain is an architectural, aesthetic and functional object. It provides a mystical ambience of reflection, serenity and beauty. Its water signifies life, purity and flow, but also emotional release — dissolving the boundary between the outside and the subterranean worlds. The water springs from the fathoms of the unknown, wash over the fountain statue and invite the viewer to dive into a different reality.

Only the Marvelous is Beautiful
31.10.24–20.12.24
Edmond de Rothschild Center
104 Rothschild Blvd, Tel Aviv-Yafo

Curator: Keren Zaltz
Assistant Curator: Tali Romem
Graphic design: Studio Roniverony
Digital display systems: Doron Computer and Video Projections
Hanging: Roy Drabkin
Hebrew editing: Ronit Rosenthal
English translation: Ami Asher
Arabic translation: Nawaf Atamnah

Special thanks to Iris Nitzani Avivi and Sofia Paks

The Edmond de Rothschild Center works to promote and nurture artists and designers who are graduates of higher art and design studies in Israel during their initial years of activity. The Center's work focuses on providing the artists with tools and developing their professional skills in the early stages of their careers.

فقط الرائع هو الجميل
20.12.24-31.10.24
مركز إدموند دي روتشيلد
جادة روتشيلد 104، تل أبيب يافا

القيّمة: كيرن زلتس
القيّمة المساعدة: طالي روميم
تصميم جرافيكيّ: استوديو روني وروني
أنظمة العرض الرقميّة: دورون للعروض
تعليق: روعي دبركين
التحرير اللغوي: رونيت روزظال
الترجمة الانجليزية: عامي آشر
الترجمة العربية: نواف عثامنة

شكر خاص لإيريس نيتساني أڤيڤي وصوفيا پاكس

يعمل مركز إدموند دي روتشيلد على تشجيع ورعاية الفنانين.ات والمصممين.ات في السنوات الأولى بعد الانتهاء من دراساتهم العليا في مجالات الفن والتصميم في البلاد. تركز نشاطات المركز على توفير الأدوات وتطوير المهارات المهنية للمبدعين.ات في بداية مسيرتهم.ن

רק המופלא הוא יפה
20.12.24-31.10.24
מרכז אדמונד דה רוטשילד
שד' רוטשילד 104, תל אביב-יפו

אוצרת: קרן זלץ
אוצרת משנה: טלי רומם
עיצוב גרפי: סטודיו רוני ורוני
פתרונות תצוגה דיגיטליים: דורון הקרנות
תלייה: רועי דרבקין
עריכה לשונית: רונית רוזנטל
תרגום לאנגלית: עמי אשר
תרגום לערבית: נוואף עתאמנה

תודה מיוחדת לאיריס ניצני אביבי ולסופיה פקס

מרכז אדמונד דה רוטשילד פועל לקידום וטיפוח אמנים.ות ומעצבים.ות בשנים הראשונות לאחר סיום לימודיהם.ן הגבוהים בתחומי האמנות והעיצוב בארץ. פעילות המרכז מתמקדת בהענקת כלים ופיתוח כישורים מקצועיים ליוצרים.ות בתחילת דרכם.ן.

فقط الرائع هو الجميل

يوڤال كاتس وأيلاه برغر

فرقة "Let's Go Internet" هي فرقة خيالية تتألف من ثلاث فنّانات وفنّان، يستخدمون الذكاء الاصطناعي كأداة إبداعية لكتابة الموسيقى، دون أن يكون لأي منهم خلفية موسيقية. بعد أن لاق ألبومها الأول نجاحًا هائلًا بين الجمهور الإسرائيلي، أصدرت الفرقة ألبومًا جديدًا وستظهر في عرض لا يُنسى سيُعرض في المعرض. يفكك هذا العمل الحدود بين الوثائقي والخيالي ويثير تساؤلات حول مستقبل الإبداع في عصر الذكاء الاصطناعي. ما هي حدود الإبداع الذي يتم إنشاؤه من خلال سلسلة من التعليمات المُلقمة للبرنامج؟ يهدف الفنّانون إلى إنشاء موسيقى مبتكرة وتقويضية، لكن النتيجة الموسيقية تحمل طابعًا ساخرًا وعبثيًا يشبه "آلة الأغاني المشهورة الشعبية" التي تبدو وكأنها أغاني سمعناها سابقًا. أعضاء الفرقة هم شخصيات افتراضية في عالم ثلاثي الأبعاد، ويخلق عرض الفرقة في فضاء الجاليري حدثًا سرياليًا. يطرح الفنّانون تساؤلات حول الهوس الرأسمالي بالشهرة والنجومية بأي ثمن، التي تبدو على بُعد ضغطة زر.

عيدان زورنيتسر

الصور في المعرض مأخوذة من سلسلة تم تصويرها في نادي "الفنّان 17" عندما كان النادي غير نشط. في الانتقال من الليل إلى النهار، يُفرغ النادي من الحضور البشري، وتظهر الأشياء فيه بطريقة تتجاوز الاستخدام المعتاد لها أثناء الحدث. التناقض بين الحياة الليلية الصاخبة وفراغ وهدوء النهار يبرز سيولة هذا الحيّز ووجوده المؤقت. إنه مكان يقدم إمكانيات لا نهائية حيث تتلاشى الحدود بين الواقع والخيال وتتفكك التعريفات المطلقة. الكرة المتلألئة والسماعة المعلقة تخدع التناسب بين وزنها وحجمها وتعمل كرموز عالمية للحياة الليلية. الضوء والصوت اللذان يعملان على التفعيل يغيبان عن الصورة، ويصبحان مجرد أشياء جامدة، متجمدة، في انتظار إعادة تفعيلهما. سلسلة الفنّان 17 تستكشف خصائص الأماكن الليلية وتبرز قوة التصوير في إعادة تأطير الواقع كصورة متعددة الأبعاد والتركيز على وجود العتبة.

شير كوهن

يجمع هذا العمل بين عنصرين من عوالم مختلفة ويخلق بينهما تهجينًا يتناقض مع المنطق: من جهة، هناك سياج مصمم للفصل بيم الخاص والعام، ومن جهة أخرى، وسائد مأخوذة من غرفة النوم الحميمية. يتم التعبير عن اللقاء المتطرف أيضًا عبر الخامات: حديد الجدار البارد والصلب، مع رؤوسه الحادة، مقابل النعومة المتوقعة لحشوة الوسادة. العمل يخدعنا، فالوسائد مصنوعة من خرسانة بيضاء ناعمة تحافظ على طيات وشكل الوسادة لكنها ليست ناعمة كما يُتوقع. تبدو الوسائد وكأنها مغروزة في السياج ولكنها في الوقت نفسه تدعمه ليستقر. اللقاء العشوائي بين العنصرين يخلق توترًا في الشكل والمواد، تصادمًا بين واقعين يأخذنا إلى فضاء الحلم.

روعي بن يهودا

كرسي الجارور لروعي بن يهودا هو جزء من بحث مستمر يدرس العلاقة بين مساحات التخزين الأثاث والمشاعر الإنسانية. يظهر الكرسي بشكله البسيط والأولي، بينما يمثل الجارور مساحة خفية وحميمية تتجمع فيه الرغبات والأسرار والتطلعات الخفية. يخلق الجمع بين الكرسي والجارور كائنًا يبدو وظيفيًا، ولكن الموقع الحدسي غير التقليدي للجوارير يطرح تحديًا للمستخدم ويخلق تجربة تتجاوز مجرد الجلوس. يتعين على الجالس أن يتعامل مع الجوارير ليس فقط كوسيلة للتخزين، بل كأداة لفحص المساحات الجسدية والنفسية للوعي. العمل يعكس التوتر بين المعرفة والخبرة والعمل الدؤوب الذي استلزمه صنع هذا الأثاث وبين التحرر الفكري وإزالة الحدود التي أدت إلى تصميم هذا الكرسي.

ليطال موندرير

ليطال موندرير تتأمل في قطعة الأثاث الموج تتأمل ليطال موندرير وردة عند مدخل كل شقة معروضة للإيجار على موقع "Airbnb" – خزانة مدخل عامة توضع عليها عادةً نبتة وبعض كتب السفر. تعرض موندرير في الجاليري خزانة من هذا النوع، ولكنها تضع عليها نبتة افتراضية تتحرك وتتغير: أشكال أوراقها تتمدد وتتحول أحيانًا إلى أشكال مجردة وغير واضحة، ثم تعود إلى شكلها المعروف. العرض الافتراضي للنبتة يتحدى الخزانة القياسية ويبث فيها الحياة، حتى لو كانت مجرد وهم رقمي. بجانب النبتة الافتراضية يصدر صوت منخفض لجهاز منزلي، مما يخلق "ضوضاء بيضاء" من جو الشقة. موندرير تستخدم الذوق الجمالي المتفق عليه والمتكرر في صور الشقق المعروضة للإيجار على المواقع السياحية. النبتة تمثل قطعة من الطبيعة المروضة التي ندخلها إلى الشقق الحضرية، لكنها في شكلها الرقمي تقدم مرحلة جديدة من الارتقاء - بديلاً معقمًا لا يحتاج إلى رعاية أو ضوء الشمس.

نركيس ڤيزيل

تحضر نركيس ڤيزيل مرآة بلاستيكية وردية على كومة من الكتب وتعرض عليها صوراً متغيرة بوتيرة ثابتة. هذه الصور التُقطت خلال السنة الماضية، وهي توثق أحداثاً عشوائية، بورتريهات ذاتية، أشياء جمعتها من الشارع، تقبيتات مؤقتة في الاستوديو، وطبيعة صامتة. المرآة موضوعة على أغراض شخصية للفنّانة ولها دور مزدوج: ركيزة تلتقط الصور وتعيدها إلى الناظر، وأيضاً كوعاء يجمع الذكريات والتجارب. تتحول الصور المعروضة إلى إيماءات بصرية للاوعي، ورسالة صامتة لشخص ما قريب بعيد.

معيان كوهن

معيان كوهن تعرض ثلاثة أعمال بتقنية "السيانوتايب" (طباعة ضوئية)، تتناول الصور فيها نقاط تقاطع الجمال والموت. هذا اللقاء الذي تم توثيقه بعدسة الكاميرا يخلق مثنوية بين السكون والصدمة، ويثير مشاعر مختلطة تجاه الصورة. في الصور نرى ثلاثة أيائل تداخلت قرونها دون إمكانية للتحرر، كتلة من الجليد بداخلها ثعلب متجمد خلال تحركه، وطائر بجناحيه المفرودين عالق في شباك عنكبوت. جمال الصور الساحر قد يُنسي للحظة مغزى الحدث المُسجل. الموت البطيء والهادئ، والمعاناة التي وصلت لنهايتها المطلقة، وقوة التوقف في التصوير – كلها تثير مشاعر الشفقة أمام الجسد العاجز. تم جمع الصور خلال تفصفح كوهن في الإنترنت في الأشهر التي أعقبت اندلاع الحرب، وجميعها توثق موت الحيوانات بسبب "قوة عليا". تقنية السيانوتايب التي تستخدمها كوهين تلوّن الصورة باللون الأزرق وتلغي أي لون طبيعي آخر. الألوان الفريدة تعزز سحر الصورة وغموضها، مما يخلق تباعداً من خلال قوة الجمال التي تخدع النظر وتخفف عنه.

شاي فيغال

من خلال مجموعة من الرسومات الحدسية والنصوص المكتوبة والممسوحة ضوئيًا، تبني شا فيغال بيانًا مؤقتًا ومشوشًا يقدم بديلاً للبيان السريالي الأصلي. فيغال تختار جملًا من النص التاريخي التي لا تزال ذات صلة بالواقع المعاصر، ولكن التقطيع وإعادة التأطير ينشئان جسراً بين النص الأصلي والفوضى الحالية. الصور التي تخلقها فيغال مستوحاة من الرسم واستخدام الكتابة التلقائية، مما يحافظ على الروح السريالية. الأوراق موضوعة بطريقة لا تسمح بقراءة متسلسلة ومتجانسة، بل تكشف في كل لحظة جزءًا صغيرًا من العمل الكامل. يثير العمل تساؤلاً حول إمكانية وجود البيانات في النظام الاجتماعي والسياسي الحالي. البيانات الجديدة هي التغريدات، التعقيبات، والمنشورات، التي لا تقدم نقطة دخول أو خروج واحدة، بل تطلب من القارئ جمعها وربطها وإرسالها من جديد إلى فضاءات الاتصال. يمكن للزائر في المعرض أن يختار أخذ صفحة واحدة من البيان المؤقت – شظية من الفكر.

حن فلامينباوم

يقدم حن فلامينباوم نافورة هي عبارة عن كولاج مجنون لأحداث، رموز وصور، ويقدم رحلة بين عوالم البوب المعاصر، القصص الشعبية، والفن الوثني والقبلي. كل هذه العناصر تخلق معًا عالمًا جديدًا وسرياليًا ذو نظام ومنطق داخلي مخفي. النافورة مبنية مثل طوطم، طابق فوق طابق، وبينها مزيج من الصور الدينية والعلمانية، جمالية مسيحية ممزوجة بنماذج أسطورية، عوالم من الفانتازيا الطفولية ووحوش غروتسكية: امرأة مفتولة العضلات ترتدي بيكيني أحمر بجانب ملائكة السماء، إله الحكمة المصري ذو رأس الطائر يجري محادثة على تطبيق مواعدة، صواريخ مهددة وشخصيات مأخوذة من علب حبوب الإفطار – جميعها متشابكة في سيمفونية من الفوضى والراحة. النوافير هي واحدة من أكثر العناصر الزخرفية القديمة والشعبية في العديد من الثقافات عبر التاريخ. النوافير القديمة، التي تعود إلى ما قبل الميلاد، كانت تستخدم كمصدر لمياه الشرب، ومنذ ذلك الحين تم دمج عناصر نحتية فيها. النوافير هي عنصر معماري، جمالي ووظيفي؛ توفر مكانًا ميتافيزيقيًا للتجمع، السلام والجمال. الماء يرمز إلى الحياة، النقاء والتدفق، ولكنه أيضًا يرمز إلى انفجار عاطفي للتحرر، مما يؤدي إلى تلاشي الحدود بين العالم الخارجي والعالم السفلي. المياه تنبعث من المجهول، تغمر تمثال النافورة وتسمح للمشاهد بالغوص في واقع آخر.

רק המופלא הוא יפה

יובל כץ ואיילה ברגר

הלהקה *Let's Go Internet*, היא להקה פיקטיבית המורכבת משלוש אמניות ואמן חסרי כל רקע מוזיקלי, המשתמשים במנוע בינה מלאכותית ככלי יצירתי לכתיבת מוזיקה. לאחר שאלבומה הראשון נחל הצלחה מסחררת בקרב הקהל הישראלי, הלהקה משחררת אלבום חדש ומגיעה להופעה בלתי נשכחת שתוקרן בתערוכה. העבודה מפרקת את הגבול בין התיעודי לפיקטיבי ומציפה שאלות על עתיד היצירה בעידן הבינה המלאכותית. מהן גבולותיה של יצירה שנוצרה באמצעות רצף של הנחיות המוזנות לתוכנה? היוצרים מביאים לאלבום את רצונם ליצור מוזיקה חדשנית וחתרנית, אך התוצאה המוזיקלית נושאת אופי פרודי ואבסורדי של "מכונת להיטים פופולריים" שנשמעים כמו שירים רבים שכבר שמענו. חברי הלהקה הם דמויות וירטואליות בעולם תלת־ממדי, והקרנת ההופעה של הלהקה בחלל הגלריה יוצרת אירוע בעל אופי סוריאליסטי. היוצרים שואלים שאלות על הפטיש הקפיטליסטי של התהילה והכוכבות בכל מחיר, שנמצאים במרחק הזזת האצבע.

עדן זורניצר

התצלומים בתערוכה נלקחו מסדרה שצולמה במועדון האומן 17 בעת שהמועדון אינו פעיל. במעבר מן הלילה ליום המועדון מתרוקן מנוכחות אנושית, והאובייקטים שנמצאים בו מתגלים באופן שחורג מהשימוש בהם בזמן אירוע. הניגוד בין החיות התוססת של הלילה לריק ולשקט של היום מדגיש את נזילותו של המרחב הזה ואת הקיום הארעי שלו. זה מרחב שמציע אפשרויות אין־סופיות שבהן הגבולות בין מציאות לדמיון מיטשטשים וההגדרות המוחלטות מתפרקות. הכדור המנצנץ והרמקול התלוי מתעתעים ביחסי המשקל והגודל שלהם ומתפקדים כאמצעי סימון אוניברסליים של חיי הלילה. האור והקול שהם מפעילים בדרך כלל נעדרים מן התצלום, והם נשארים אובייקטים גולמיים, קפואים, הממתינים להפעלתם מחדש. הסדרה **האומן 17** חוקרת את המאפיינים הטבעיים של חללי מועדונים ומדגישה את כוחו של הצילום למסגר מחדש את המציאות כדימוי רב־ממדי ולהתמקד בעצם קיומו של הסף.

שיר כהן

עבודה זו מפגישה בין שני אובייקטים מעולמות שונים ויוצרת ביניהם הכלאה המנוגדת להיגיון: מצד אחד גדר שנועדה להפריד בין הפרטי לציבורי, ומצד אחר כריות שנלקחו מחדר השינה האינטימי. המפגש הקיצוני מתבטא גם בחומריותם של האובייקטים: הברזל הקר והקשה של הגדר, על קצותיה המחודדים, אל מול הרכות המתבקשת של מילוי הכרית. העבודה מתעתעת בנו, שכן הכריות עשויות יציקת בטון לבנה וחלקה, שמשמרת את הקפלים והצורה של הכרית אך אינה רכה כמצופה. הכריות נראות משופדות על הגדר אך הן גם מחזיקות אותה ניצבת. המפגש המקרי בין שני האובייקטים יוצר מתח חומרי וצורני, התנגשות בין שתי מציאויות שמשליכה אותנו למרחב של חלום.

רועי בן יהודה

כיסא המגירה של רועי בן יהודה הוא חלק ממחקר מתמשך הבוחן את היחסים בין חללי אחסון, ריהוט ורגשות אנושיים. הכיסא מופיע בצורתו הארכיטיפית והפשוטה ביותר, בעוד המגירה מייצגת מרחב נסתר ואינטימי שבו מתכנסות משאלות, סודות ומאוויים חבויים. השילוב בין הכיסא למגירה יוצר אובייקט פונקציונלי לכאורה, אך המיקום האינטואיטיבי והלא-שגרתי של המגירות מציב אתגר בפני היושב ויוצר חוויה שהיא מעבר לישיבה. היושב נדרש להתייחס למגירות לא רק כאמצעי אחסון, אלא לבחון בעזרתן את המרחבים הפיזיים והנפשיים של תודעתו. העבודה מדגימה את המתח בין הידע, הניסיון והעמלנות הקפדנית שהייתה כרוכה בתהליך בניית הרהיט לבין השחרור המחשבתי והתרת הגבולות, שהובילו לעיצוב הכיסא הזה.

ליטל מונדרר

ליטל מונדרר מתבוננת ברהיט הכניסה שנמצא בכל דירת airbnb המוצעת להשכרה קצרת־טווח — שידת כניסה גנרית שבדרך כלל מונחים עליה עציץ וכמה ספרי טיולים. מונדרר מביאה לתוך הגלריה שידה מסוג זה, אך מציבה עליה עציץ וירטואלי שמתנועע ומשתנה: עליו נמתחים וצורתם הופכת לרגעים למופשטת ואמורפית, ולאחר מכן חוזרת לתבנית המוכרת. ההקרנה של העציץ מאתגרת את הרהיט הסטנדרטי ומפיחה בו חיים, גם אם הם אשליה דיגיטלית. בצד העציץ הווירטואלי בוקע סאונד חרישי של אחד המכשירים הביתיים, שיוצר "רעש לבן" של הדירה. מונדרר משתמשת בטעם האסתטי המוסכם והמקובל, שניתן לראותו באופן חזרתי בתצלומים המופיעים באתרי דירות הנופש להשכרה. העציץ מסמן גם את פיסת הטבע המבוית שאנחנו מכניסים לדירות העירוניות, אבל במופע הדיגיטלי שלו הוא מציע שלב חדש באבולוציה — תחליף סטרילי שאינו זקוק לטיפול ולאור שמש.

נרקיס ויזל

נרקיס ויזל מציבה מראת פלסטיק ורודה על ערימת ספרים ומקרינה עליה דימויים מתחלפים בקצב אחיד. התצלומים צולמו בשנה האחרונה והם מתעדים התרחשויות מקריות, דיוקנאות עצמיים, חפצים שנאספו ברחוב, הצבות ארעיות בסטודיו וטבע דומם. המראה מונחת על חפצים אישיים של האמנית ופעולתה כפולה: הן כמצע שקולט את הדימוי ומחזיר אותו לעבר המתבונן והן ככלי קיבול שאוגר זיכרונות וחוויות. התצלומים המוקרנים הופכים למחוות חזותיות לתת־מודע, מכתב אילם למישהו קרוב־רחוק.

מעיין כהן

מעיין כהן מציגה שלוש עבודות ציאנוטייפ (הדפס שמש) ובהן דימויים שעוסקים בנקודת ההצטלבות של היופי והמוות. מפגש זה, שהונצח בעדשת המצלמה, יוצר דואליות של שלווה וזעזוע ומעורר רגשות מעורבים כלפי הדימוי. בתצלומים אנו רואים שלושה איילים שקרניהם התלכדו ללא כל אפשרות להשתחרר, גוש קרח ובתוכו שועל שקפא תוך כדי תנועה וציפור פרושת כנף שנתפסה בקורי עכביש. היופי המהפנט של התצלומים עלול להשכיח, ולו לרגע, את משמעות האירוע המתועד. המוות השקט והאיטי, הסבל שהגיע לסיומו המוחלט, כוח ההשהיה של הצילום — כל אלו מציפים תחושה של חמלה מול הגוף חסר האונים. התצלומים נאספו בשיטוטיה של כהן ברחבי הרשת בחודשים שלאחר פרוץ המלחמה, והמשותף להם הוא המוות של בעלי החיים מידי "כוח עליון". טכניקת הציאנוטייפ שבה משתמשת כהן צובעת את הדימוי בגוון כחלחל ומנטרלת כל גוון טבעי אחר. הצבעוניות הייחודית מחזקת את הקסם והחידתיות של הדימוי, ויוצרת הרחקה באמצעות כוחו של היופי להתל ולהקל על המבט.

שי פיגל

באמצעות אסופת רישומים אינטואיטיבים וטקסטים כתובים וסרוקים שי פיגל בונה מניפסט זמני ומשובש שמציע אלטרנטיבה למניפסט הסוריאליסטי המקורי. פיגל בוחרת משפטים מהטקסט ההיסטורי שנותרו רלוונטיים גם למציאות העכשווית, אך הקיטוע והמסגור מחדש יוצרים גשר בין הראשוניות של הטקסט ובין ההווה הכאוטי. הדימויים שיוצרת פיגל בהשראת הרישום והשימוש בכתיבה אוטומטית משמרים את הלך הרוח הסוריאליסטי. הדפים מוצבים באופן שאינו מאפשר קריאה רציפה והומוגנית, אלא חושף בכל רגע נתון חלק קטן מהיצירה השלמה. העבודה מעלה שאלה על אפשרות קיומם של מניפסטים בתוך הסדר הסוציו־פוליטי העכשווי. המניפסטים החדשים הם הציוצים, הטוקבקים והפוסטים, שאינם מציעים נקודת כניסה ויציאה אחת, אלא דורשים מן הקורא לאסוף ולחבר אותם ולשלוח אותם מחדש למרחבי התקשורת. המבקר בתערוכה יכול לבחור לקחת עימו עמוד אחד מהמניפסט הזמני — פרגמנט של מחשבה.

חן פלמנבאום

חן פלמנבאום מציג מזרקה שהיא קולאז' פרוע של אירועים, סמלים ודימויים, המציע מסע בין עולמות הפופ העכשווי, סיפורי־עם ואמנות פגאנית ושבטית. כל אלו יוצרים יחד עולם חדש וסוריאליסטי בעל סדר והיגיון פנימי נסתר. המזרקה בנויה כטוטם, קומה על קומה, וביניהן ערבוב של דימויים דתיים וחילוניים, אסתטיקה נוצרית בשילוב ארכיטיפים מיתולוגיים, עולמות של פנטזיה ילדית ומפלצות גרוטסקיות: אישה שרירית בביקיני אדום לצד מלאכי שמיים, אל החוכמה המצרי בעל ראש הציפור מנהל שיחה באפליקציית הכרויות, טילים מאיימים ודמויות שנלקחו מאריזות דגני בוקר — כולם כרוכים זה בזה בסימפוניה של כאוס ונחת. מזרקות הן אחד האובייקטים הקישוטיים העתיקים והפופולריים בתרבויות רבות בהיסטוריה. המזרקות הקדומות, המתוארכות לפני הספירה, שימשו למאגר מי שתייה, וכבר אז שולבו בהן אלמנטים פיסוליים. המזרקות הן אובייקט אדריכלי, אסתטי ופונקציונלי; הן מספקות מקום מיסטי של התכנסות, שלווה ויופי. המים מסמלים חיים, טיהור וזרימה, אך גם התפרצות רגשית של שחרור, שגורמת להתמוססות הגבול בין העולם החיצוני לעולם התת־קרקעי. המים בוקעים מן הלא־נודע, שוטפים את פסל המזרקה ומאפשרים לצופה לצלול למציאות אחרת.